

ψιάς κανενός 'Αρχηγού της Χωροφυλακής, ή ή άδιαθεσία της προεμάτης κανενός Τμηματάρχου του 'Υπουργείου της 'Εννόμου Τάξεως, ή οι άρραβώνες της εξαδέλφης της Κομπάρας κανενός Γενικού Διοικητού, ή ή βάπτισις της κόρης κανενός φίλου, κανενός Νομάρχου, ή το σκόνταμα της συζύγου του Πορτιέρη κανενός Προϋπουργού, ο Καπετάν Τριάντας δέν άπόκνει :

Συνέτασεν και έστειλεν τηλεγραφήματα άμέσως :
 «Χαιρτίζομεν εύτυχές γεγονός, άρραβώνων άγαπητού Γεωργάκη»
 ή «Οδύνη κατέχει ψυχήν μας επί παθήματος σεβαστής Δημητρούλας»
 ή «εύχόμεθα τά βέλτιστα, ολοψύχως, σεβαστέ άνδρα».

Είχε τά προσόντα που ζητούσε, από τους έπ' αυτό, το 'Ελληνικόν Κράτος γενικώς, από το 1915 και έντεϋθεν...

Πώς λοιπόν ο Καπετάν Τριάντας να κλονισθή από την θέσιν του και πρό παντός, πώς να μη προβιβασθή !...

Γιά όνομα Θεού !...
 Ούτω σύριπλοσούντα εις την εύτυχίαν και τάς προαγωγάς, τον εύρεν το κίνημα του Λεοναρδοπούλου.

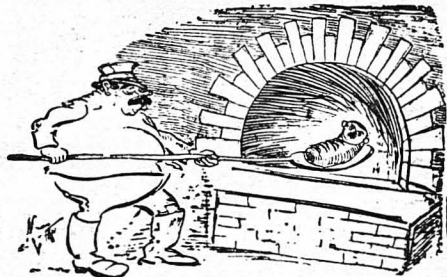
Φήμει διέτρεχον την πόλιν από το πρωί, αί άρχαι συνήλθον να σεσφουσύν, ζητήσαν τον Διοικητήν της Χωροφυλακής, άλλα τεισθός δέν έφρανη.

Κατά την μεσημβρίαν ήλθεν ένα άερόπλανον εις την πόλιν, σκορπίζον προκηρξείας.

Όλοι έλεγαν ότι το άερόπλανον ήτο του Μεταξά, ότι ή άντεπανάστασις κατίσχυσε. 'Ο Καπετάν Τριάντας όμως δέν έφαινετο.

— Γιά να έκδηλωθί, έπρεπε να πατήση επί στερεού έδάφους.
 Κατόπιν άπεδείχθη ότι το άεροπλάνον ήτο του Στρατηγείου Θεσσαλονίκης, άγγέλον ήταν των άντεπαναστατών.

Ούδέ έδωσεν σημαία ζωής, ο Καπετάν Τριάντας.
 —Και αν νικήση ο Μεταξάς;
 Τέλος μερικοί υπάλληλοι άνήλθον ζητούντες αυτών εις την οικίαν του,

Θά τον έκαίγα στο φούρνο σάν... μεταξοκόλληκα και τον εθρον τρώγοντα, με τά νυχτικά του.

- Βρέ άδερφέ, ο κόσμος έξω χαλάει και συ τρώς ;
- Τι έπαθεν ο κόσμος άδελφέ, εγω στη θέσι του τάν βλέπω !...
- Βρέ άντεπανάστασις έγινεν εδώ, άεροπλάνα ήλθαν, προκηρξείας βρέχει ο ουρανός και συ είσαι με τά νυχτικά σου ;
- 'Αίντε βρέ. Στο όνειρό σας, τά είδατε αυ-ά ; Φυσάει άέρας και πέρνει του δρόμου τά χαρτιά και σεΐς τά πέρνετε για προκηρξείας και άεροπλάνα !... 'Αφσέ με... να φάω Χριστιανέ !...

Την επόμενην κατήλθεν εις κάποιο χωριό να κόμη άνακρίσεις, όπου έξηφανισθή επί σκετάς ήμέρας.

Όταν το κίνημα έδαμάσθη, άνήλθεν εις την πόλιν, ύβρίζων και πληκώς τον Μεταξάν.

— Τόν κακοθρον ! αν τό έπιανα θά τον έκαίγα στο φούρνο σάν ....Μεταξοκόλληκα !

Και σεσεφόμενος προς τον Νομάρχη.

— Κύριε Νομάρχα, τί τους φιλάτε αυτούς και δέν τους συλλαμβάνετε ;

— Ποιούς ;

— Τους Βασιλικούς !

— Και τί σου έκαμαν οι άνθρώποι ;

— Αυτοί ; Πάρ' όλίγο να θυσιάσουμε τή δόλια την πατρ'δα !

'Ε όρε και αν σηκωθή κανένας άέρας καιμιά μέρα !...

Μιά μέρα ο άέρας σηκώθηκε. Κάποιος Ταγματάρχης τον κατήγαυλις και τέθη έν άποστρατεία...

Δέν πέρασε πολός καιρός και ήλθεν ο Μεταξάς εις την Θεσσαλονίκην. Έκ των πρώτων παρουσιασθέντων ήτο και αυτός.

— Κύριε Πρόεδρε, τί κάθεσθε και δέν δίνετε το σύνθημα σφαγών ;

— Έναντίον ποιών ; λέγεται ότι του είπεν κατάκλητος ο Μεταξάς.

— Αυτών των άτίμων Βενιζελικών !

— 'Αλλά φίλε μου, του άπήνησεν ο Μεταξάς, αν σφάζουμε ή μες τους Βενιζελικούς όταν ερχόμεθα, και έκείνοι ήμάς όταν μες ρίπουν, τότε δέν θά μένουν στην 'Ελλάδα 'Ελληνες !

Και ο Τριάντας άπήλθε τρίζων τους όδόντας του...

'Ιωάννινα 8 'Οκτωβρίου 1924.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΒΗΟΠΟΥΔΟΥ

35 ΧΡΟΝΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΕ ΑΓΓΛΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΤΣΑΪΛΑΝΤ ΝΟΡΥΣ

Είν' άξιο παλληκάρι ο ΤσαΪλντ Νόρυς,
 γοργός σαν τους άνέμους λογουρνά
 Είν' άργυρά τά πέταλα του άιτού του
 τά μπροστινά, χρυσά τά πινιά.

Τό δουλο κράζει και του λέγει : Τζώνη,
 δέν ξεύρεις πώς αυτή ή καρδιά χτυπά ;
 "Αχ, και στον πύργο κατοικεί ή γυναίκα,
 που από τά πρώτα χρόνια μ' άγαπά.

Τό γάντι πάρε αυτό, τό γάντι, λέγει,
 με τά γαϊτάνια γύρω τ' άργυρά.
 'Ο ΤσαΪλντ Νόρυς, πές της, μέσ' στο δάσος,
 στο πράσινο βουνό την καρτερά.

Τό δαχτυλίδι, πάρ' τό δαχτυλίδι,
 άστράφτει σαν χρυσός αυγερινός.
 Πές της ναρθή στο πράσινο τό δάσος,
 χωρίς να πάρη άδεια κανενός.

'Αν άγαπά και τη δουλειά σου, άφέντη,
 μα τη ζωή μου πιότερο πονά,
 στού λόρδου Μπέρναρντ θές να μπω τον πύργο,
 τό ταΐρι του να βγάλω στο βουνό ;

Μη δέν πληρώνα εγω τη δουλειά σου,
 μηγάρ παραπονεΐσαι για φαγί ;
 Κοιτς νάντισαθής στο θέλημά μου ;
 Χρωστίς να κάμης κάθε προσταγή.

Στου λόρδου Μπέρναρντ έφτασε τον πύργο,
 στην πόρτα του χτυπά με τό χαλά.
 Θαρρείς, έπαρ'ερούσας να του άνοίξη
 ή ίδια λαίδη Μπέρναρντ βασιστά.

Αυτό τό γάντι, πάρ' τό γάντι, λέγει,
 τό δαχτυλίδι, που είν' αυγερινός.
 Και νάρθης στο χωρό, τ' ώρα τό δάσος,
 και άδεια να μην πάρης κανενός.

'Ο λόρδος Μπέρναρντ στέκει αυτού στο πλάγι
 που στάζει άπ' τα ρουθούνια του ή κολή.
 —Είν' άνθρωπος στον κόσμο που ή κυρά μου,
 τον άγαπά από μένα πιο πολύ !

Φορεί γυναίκεια ρούχα στο κερμί του,
 διαμάντια και στολισματ' άκριβά,
 τον ΤσαΪλντ Νόρυς ναύρη μες στο δάσος,
 τό πράσινο, τό χαροπό τραβά.

'Ο ΤσαΪλντ Νόρυς κάθεται στο δέντρο,
 σφυρίζει μοναχός και τραγουδά:
 'Ωχού ! 'Ωχού ! 'Ο ΤσαΪλντ Νόρυς κράζει,
 να, ερχεται ή μανουλά μου έκεί δά.

Τη μάνα του να πάρη από τη σέλλα,
 ο ΤσαΪλντ Νόρυς τρέχει άπ' το δενδρό.
 "Αχ, συμφορά μου ! 'Ο ΤσαΪλντ Νόρυς κράζει,
 δέν ήταν ή μαμά τόσο χονδρή.

'Ο λόρδος Μπέρναρντ άπ' τό κόρφο σύρει
 τό κοφερό σπαθί του και χυμά—
 Του ΤσαΪλντ Νόρυς τό κεφαλι κόψαι,
 τό σώμα του στο δέντρο τό κερμά.

Καβαλλικεύει, πίσω κάει στον Πύργο,
 στής λαίδης πάει τη σάλα την καλή
 Πεταεί μέσ' στην ποδιά της τό κεφάλι—
 Μιά σφαίρα σου έχω φέρει, της λαλεΐ.

Τό ματωμένο πρόσωπό του βλέπει,
 με δάκρυα τά ματάκια του φιλεΐ—
 "Απ' όλη τη βασιλική γενιά σου,
 κάλλιο άγαπούσα αυτή την κεφαλή.

Σάν ήμουν στού πατέρα μου τον πύργο,
 άθώα, σαν τραγούι στο κλαδί,
 μ' άπάτης ένας λόρδος που κερνοΐσας,
 τον ΤσαΪλντ Νόρυς μ' άφης παιδί.

"Ω, συμφορά σου ! Λαίδη Μαργαρίτα,
 θά πές από θάνατο κακό :
 "Αν μου έλεγες πώς ήτανε παιδί σου,
 δέ θάκανα ποτέ τό φονικό.

(Μετάφρ. Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ)

